

Nu har du taget fra os

1

Nu har du taget fra os,
hvad du engang har givet.
Nu favner døden den, der
for os var selve livet.
Og intet bliver mere
helt, som det var, herefter,
for sorgen river i os
med kærlighedens kræfter.

2

Nu er vi fyldt af savnet
og gruer for i morgen.
Men, Gud, du kommer til os
og trøster os i sorgen.
Vel er vi alle ramt af
den gådefulde stilhed,
men du er også nær med
din nådefulde mildhed.

3

Du griber os i mørket
og blidt mod lyset vender.
For selv om vi er adskilt,
er vi i dine hænder.
Og du var selv i mørket
den dag, da Kristus døde,
du rejste ham til livet
i påskens morgenrøde.

4

Se, døden er forandret.
Nu kan den ikke vinde!
Da Kristus tog den på sig,
blev den en slagen fjende.
Og derfor kan vi håbe,
at også vi får givet
at gå i morgensolen
og glæde os ved livet.

5

Så lad kun sorgen synge,
få luft for al sin klage,
og lad kun savnet tynde,
din godhed blir tilbage.
Du gir os nye kræfter.
Du knytter nye tråde.
Og hvad så sker derefter,
må komme af din nåde.

Tekst: Holger Lissner, 1993 og 1999.

Mel.: Erik Sommer, 1993

Sorrig og glæde de vandre til hobe

1

Sorrig og glæde de vandre til hobe,
lykke, ulykke de gange på rad,
medgang og modgang hinanden tilråbe,
solskin og skyer de følges og ad.
Jorderigs guld
er prægtig muld,
Himlen er ene af salighed fuld.

2

Kroner og scepter i demantspil lege,
leg er dog ikke den kongelig dragt.
Tusinde byrder i kronerne veje,
tusindfold omhu i scepterets magt.
Kongernes bo
er skøn uro,
Himlen alene gør salig og fro.

3

Alle ting har sin foranderlig lykke,
alle kan finde sin sorrig i barm.
Tit er et bryst under dyrebart smykke
opfyldt af sorrig og hemmelig harm.
Alle har sit,
stort eller lidt,
Himlen alene for sorgen er kvit.

4

Vælde og visdom og timelig ære,
styrke og ungdom i blomstrende år
højt over andre kan hovedet bære,
falder dog af og i tiden forgår.
Alle ting må
enden opnå,
Himmelens salighed ene skal stå.

5

Dejligste roser har stindeste torne,
skønneste blomster sin tærende gift,
under en rosenkind hjertet kan forne,¹
for dog at skæbnen så sælsom er skift!
I våde-vand
flyder vort land,
Himlen har ene lyksaligheds stand.

6

Angest skal avle en varende glæde,
kvide skal vinde sin tot ud af ten.
Armod skal prydes i rigeste klæde,
svaghed skal rejses på sundeste ben.
Avind skal stå
fængslet i vrå,
Himlen kan ene alt dette formå.

7

Lad da min lod og min lykke kun falde,
hvordan min Gud og min Herre han vil,
lad ikkun avind udøse sin galde,
lad kun og verden fulddrive sit spil!
Sorrig skal dø,
lystigheds frø
blomstre på Himle-lyksaligheds ø!

Tekst: Thomas Kingo, 1681

Mel.: Visemelodi omkring 1670

Thomas Laub 1916